

Forsl. t. midlert. Lov om nogle Ændr. i Straffelovgivningen.

Til § 13.

Jfr. Folketingsforslagets § 13. Den tilføjede Regel om betinget Fritagelse for Tiltale for unge Mennesker fra 14 til 18 Aar vil formentlig findes velgrundet og velstemt med den nyere Tendens i Strafferetsplejen. I den her foreslaaede Skikkelse vil den kunne gennemføres uden som nødvendig Forudsætning at kræve anden Bistand, end hvad der fra frivillige Organisationers Side kan erholdes.

Til § 14.

Er lig Folketingsforslagets § 11.

Til § 15.

Jfr. Folketingsforslagets § 14.

Til § 16.

Bestemmelsen i Lov om offentlige Politisagers Behandling i København af 11. Februar 1863 § 14, hvorefter den af Afdelingsdommeren paakendte Sag hverken fra domfældtes eller det offentliges Side kan paaankes — en Bestemmelse, der i Praksis altid er forstaaet saaledes, at heller ikke Udfærdigelse af en sædvanlig Bevilling til at bortse fra Reglerne om objectum appellabile vilde kunne muliggøre Appel — kan efter Omstændighederne virke uheldigt og medføre, at der saavel for det offentliges som for den private Interesser er ringere Retsbeskyttelse i København end udenfor København, hvor Domme af den heromhandlede Art afsagte af Enkeltmand — efter Omstændighederne efter Udfærdigelse af fornøden Bevilling — kunne appelleres til en af flere Dommere sammensat Domstol, ja endog derfra videre til Højesteret. Denne Uregelmæssighed er saa meget mere stødende, som det store Pres af Forretninger, hvorunder Kriminalrettens Dommere arbejde, med Nødvendighed kræver, at de ikke altid paa den enkelte, tilmed mindre Sag kunne anvende en saa indgaaende Undersøgelse, som det under andre Forhold vilde være Tilfældet. Den sidste Bemærkning er ogsaa i høj Grad anvendelig paa de Afgørelser uden Dom, som i Medfør af Lovens § 17 finde Sted i den offentlige Politiret, Afgørelser, der, som det vil være bekendt, have og efter Forholdenes Beskaffenhed maa have en tem-

melig summarisk Karakter. Idet nu det i Benaadningsmyndigheden liggende Korrektiv ingenlunde er tilstrækkeligt til at raade Bod paa de uheldige Tilfælde, som her kunne indtræde, — dels fordi en nærmere retslig Undersøgelse mangler som Grundlag for Udøvelsen af denne Myndighed, dels fordi Benaadning ikke indeholder samme Oprensning som en frifindende Dom, dels endelig fordi Ordningens uheldige Virkninger ogsaa kunne fremtræde til den modsatte Side — foreslaas der ved nærværende Paragraf indført en Beføjelse for Justitsministeriet til undtagelsesvis at lade Domme efter § 14 paaanke og at lade Sager, der ere afgjorte efter § 17, optage til fornyet Behandling.

Til §§ 17—20.

Disse Paragraffer, der handle om betingede Straffedomme, indeholde en delvis noget fyldigere Udformning af Folketingsforslagets §§ 15—17. Der foreslaas saaledes i § 17 med Hensyn til Fuldbrydelsen af den udsatte Straf i Tilfælde af ny Forbrydelse en formentlig velgrundet Forskel mellem, om den ny Forbrydelse er forsætlig eller blot uagtsom. I § 19 gives der særlige Regler for det Tilfælde, at den betinget domfældte maatte vise sig før Dommen at have begaaet Forbrydelser, som ikke vare oplyste paa Dommens Tid. Endelig henstilles i § 20 en noget anden Maade til at indskærpe den betinget domfældte Betydningen af hans Stilling som saadan.

Til § 21.

Er lig Folketingsforslagets § 18.

Til §§ 22—23.

Foruden den i Folketingsforslagets § 19 indeholdte Regel om Lovens Varighed indeholdes her navnlig Bestemmelser om Lovens Anvendelighed paa Personer, der have begaaet deres Forbrydelser førend Lovens Træden i Kraft. Den foreliggende Formulering vil formentlig findes her at indeholde den naturlige Ordning.

Til § 24.

Følger af, at Lovforslaget ved sit Indhold fortrænger Lov 11. Maj 1897, jfr. ogsaa Folketingsforslagets § 1 sidste Stykke.